

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010111
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1518010111.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného J. X., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného a Okresnej prokuratúry Bratislava V proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č. k. 3T/10/2018-441 z 25. februára 2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. septembra 2020, takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

J. X., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U. R., H. ul. XX

u z n á v a v i n n ý m, ž e

dňa 17. 4. 2017 v čase asi o 09.40 hod. v Bratislave-Petržalke na križovatke ulíc Šustekova a Bosákova pri kontrole hliadky PZ po výzve a poučení v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal 1 ks plastický sáčik s obsahom bieleho prášku a následne po výzve a poučení v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal 1 ks koženú bundu s obsahom neznámej kryštalickej látky vo vnútornom vrecku, o ktorých uviedol, že ide o pervitín, ktorý predtým kúpil a má pre osobnú potrebu, pričom vykonaným kriminalisticko-expertíznym skúmaním Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ v Bratislave, odvetvie kriminalistická toxikológia, č.p.: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/4822, bolo zistené, že predložené veci a to: mikroténové vrecko obsahovalo metamfetamín s hmotnosťou 930 mg s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 708 mg absolútneho metamfetamínu, a kryštalický materiál bielej farby s hmotnosťou 135 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,2 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 103 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo spolu treba považovať za 10 obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

teda

neoprávnene prechovával pre vlastnú potrebu psychotropnú látku vo väčšom rozsahu, čím spáchal

prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona

Za to sa
odsudzuje

Podľa § 171 ods. 2 s použitím § 37 písm. h/, m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V OT/81/2017 z 19. 4. 2017, právoplatného 19. 4. 2017, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 30 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava V, z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/10/2018 z 25.02.2020 bol obžalovaný J. X. uznaný vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

dňa 17. 4. 2017 v čase asi o 09.40 hod. v Bratislave-Petržalke na križovatke ulíc Šustekova a Bosákova pri kontrole hliadky PZ po výzve a poučení v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal 1 ks plastický sáčik s obsahom bieleho prášku a následne po výzve a poučení v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal 1 ks koženú bundu s obsahom neznámej kryštalickej látky vo vnútornom vrecku, o ktorých uviedol, že ide o pervitin, ktorý predtým kúpil a má pre osobnú potrebu, pričom vykonaným kriminalisticko-expertíznym skúmaním Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ v Bratislave, odvetvie kriminalistická toxikológia, č.p.: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/4822, bolo zistené, že predložené veci a to: mikroténové vrecko obsahovalo metamfetamín s hmotnosťou 930 mg s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 708 mg absolútneho metamfetamínu, čo považuje KEÚ PZ za 18 - 71 obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, a kryštalický materiál bielej farby s hmotnosťou 135 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,2 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 103 mg absolútneho metamfetamínu, čo považuje KEÚ PZ za 3 - 10 obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré podľa ustálenej súdnej praxe i v súlade s rozhodnutím NS SR publikovaným v Zb. stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutím súdov SR 2/2019, treba považovať za 10 obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, zároveň bol za takýto čin odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 pod sp. zn. 3T 29/11 zo dňa 17. 5. 2016, právoplatný dňa 19. 5. 2016, pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 172 ods. 1 písm. d). Trestného zákona, uložený trest je súhrnný, trest uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V pod sp. zn. IT/87/2014 zo dňa 20. 4. 2015, právoplatný dňa 06. 8. 2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 2To/7I/2015 zo dňa 6. 8. 2015, pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), Trestného zákona, bol zrušený.

Okresný súd obžalovanému podľa § 171 ods. 2 s použitím § 37 písm. h/, m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky 6

(šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/81/2017 z 19. 4. 2017, právoplatného 19. 4. 2017, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 30 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Trestného poriadku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajkyne (čl. 438) do výroku o vine a treste a toto bolo súdu doručené dňa 05.03.2020 a ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, aj prokurátor okresnej prokuratúry v neprospech obžalovaného do výroku o vine a treste.

V mene obžalovaného odvolanie odôvodnila obhajkyňa a dôvody súdu doručila dňa 28.04.2020 (čl. 463) a v týchto zdôraznila, že súd dospel k záveru, že skutok kladený obžalovanému za vinu je preukázaný výpoveďami svedkov - príslušníkov PMJ, z ktorých má vyplývať, že drogy vydal dobrovoľne. Je presvedčený, že sa nestal skutok kladený mu za vinu, pretože procesný postup príslušníkov PMJ a ním získané dôkazy nemajú legálny základ. Obhajkyňa dala do pozornosti výpovede svedkov - príslušníkov PMJ I. S. a I. Y. z prípravného konania konštatujúc, že ich výpoveď o dobrovoľnom vydaní drogy je nelogickou, nehodnovernou a v rozpore so zásadou nepodieľať sa na vlastnom obvinení. K uvedenému argumentovala nasledovne: „Slovenské trestné právo nerieši vzťah medzi dôkazmi, ktoré sú samé osebe zákonné, ale sú výsledkom predchádzajúceho nezákonného postupu. V právnej teórii sa také dôkazy hodnotia ako „plody otráveného stromu“. Podľa tejto doktríny nezákonné dôkazy spôsobujú nepoužiteľnosť dôkazov, ktoré sú z nich odvodené, majú v nich svoj pôvod. Podľa právnej teórie, rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré túto otázku riešia z pohľadu dodržania práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutí slovenských i cudzozemských ústavných súdov a najvyšších súdov, však platí, že vzťah medzi nezákonne obstaraným dôkazom a (ne)použiteľnosťou z nich odvodených dôkazov nie je vzťahom absolútnym. Uznáva sa však, že ak ide o dôkaz odvodený z dôkazu získaného s porušením základného práva, taký dôkaz je v trestnom konaní nepoužiteľný a nemožno naň prihliadať v žiadnom štádiu trestného konania (R., J.: K otázke použiteľnosti protiprávne získaných dôkazov, In: Justičná revue, 62, 2010, č. 3, s. 364 - 377). V mojej veci preto ide o taký prípad, keď sa majú dôkazy odvodené z nezákonne vykonaného predchádzajúceho procesného postupu, na podklade ktorých bolo začaté trestné stíhanie, považovať za nepoužiteľné. Prehliadku osoby, v zmysle § 22 ods. 1 zákona o policajnom zbore, môže policajt vykonať len ak vykonáva služobný zákrok, teda, ak vykonáva činnosť pri ktorej bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd osoby (§ 9 ods. 3 zákona o policajnom zbore) a jej cieľom (účelom) môže byť len bezpečnostná prehliadka osoby, proti ktorej policajt vykonáva služobný zákrok, zameraná na zistenie zbrane, ktorá by mohla ohroziť život alebo zdravie policajta (tzv. bezpečnostný dôvod prehliadky). Z hľadiska zákonnosti nesmie využitie oprávnenia podľa § 22 ods. 1 zákona o policajnom zbore sledovať iný záujem, než vykonanie bezpečnostnej prehliadky zameranej na zistenie a prípadné zaistenie zbrane. Zákaz nútiť osobu, aby prispela k svojmu obvineniu, či usvedčeniu znamená nielen zákaz nútiť podozrivú, či obvinenú osobu k výpovedi, ale aj zákaz nútiť takúto osobu k súčinnosti alebo k aktívnemu konaniu, ktoré je potrebné na usvedčenie takejto osoby, teda napríklad ide aj o zákaz nútiť podozrivú osobu, aby vydala, či vyložila „dobrovoľne“ veci, a to aj veci, ktoré ju môžu „spojiť“ s trestnou činnosťou. Je v rozpore so zákonom, ak policajt „skúša“ či osoba, ktorá sa mu len zdá z nejakého subjektívneho dôvodu podozrivá, respektíve bola v minulosti odsúdená, nepácha trestnú činnosť (napríklad nemá u seba omamné látky) a na toto „skúšanie“ využíva (či skôr zneužíva) ustanovenie § 22 ods. 1 zákona o policajnom zbore s tým, že ak sa mu podozrenie potvrdí, takúto osobu zadrží podľa ustanovení Trestného poriadku a ak nie, tak jej vráti veci, ktoré osoba musela vyložiť, respektíve, ktoré jej boli nájdené pri osobnej prehliadke, ktorá bola vydávaná za tzv. bezpečnostnú prehliadku.“ (uznesenie Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 3T 21/2011 z 11.2.2011). Moje trestné stíhanie vychádza z nezákonného obmedzenia mojej osobnej slobody, nezákonného začatia trestného stíhania a z nezákonných a nepoužiteľných dôkazov. Ako celok je preto neústavné a nezákonné, vyvolávajúce nezákonný stav, vyžadujúci si nutne reparáciu. Preto navrhujem, aby senát Krajského súdu v Bratislave zrušil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a rozhodol vo veci sám tak, že ma oslobodí

spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.“

Prokurátor okresnej prokuratúry dôvody odvolania (čl. 450), v neprospech obžalovaného súdu doručil dňa 20.03.2020 a v týchto poukázal na stanovisko najvyššieho súdu uverejnené pod bodom č. 22 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktoré sa týka - kvantifikácie obvykle jednorazovej dávky na použitie - § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktoré odcitoval a k tomuto konštatoval: „S poukazom na vyššie citované stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR mám za to, že z dôvodu absencie (jednoznačného určenia) limitu minimálneho množstva určujúceho, kedy sa nejedná o drogu a kedy naopak už áno, nemôže obstať ani stanovenie množstva dávok drogy mechanickým násobením konkrétneho množstva zaistenej drogy tak, ako postupoval okresný súd v tomto prípade. Som toho názoru, že ak Najvyšší súd SR vo svojej súčasnej rozhodovacej praxi konštatuje, že na stanovenie jednej dávky omamnej alebo psychotropnej látky nejestvuje určené minimálne hmotnostné kritérium (kde túto skutočnosť neustanovil ani zákonodarca), potom nie je zrejmé, prečo by sa takéto kritérium a na základe akých parametrov malo zohľadňovať alebo stanovovať byť pri druhej, tretej dávke alebo akejkolvek vyššej dávke. Je nepochybné, že pojem „obvykle jednorazová dávka drogy“ je potrebné vykladať ako objektívne kritérium, t.j. je bez významu, či páchatelom je pravidelný konzument drog, v akom štádiu závislosti sa nachádza a akú veľkú dávku drogy považuje subjektívne (pre seba) za jednu dávku drogy, respektíve, či páchatelom je osoba, ktorá si chce drogu aplikovať prvýkrát. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 56/2014 zo dňa 16.12.2014 sa obvykle jednorazovou dávkou rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne u väčšiny užívateľov konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer. Práve tento konzumný priemer považuje KEÚ PZ pri stanovovaní množstva dávok drogy za relevantný ukazovateľ, pričom zároveň na základe dlhoročného skúmania vzoriek zaistených od koncových užívateľov a dostupných vedeckých poznatkov ustalať aj veľmi široké rozpätie jeho intervalu, ktoré pokrýva množstvo účinnej látky pôsobiacej na tzv. prvokonzumenta až po závislého konzumenta v konzumnom priemere. V danej veci vykonaným kriminalisticko - expertíznym skúmaním Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ v Bratislave, odvetvie kriminalistická toxikológia, č.p.:PPZ-KEU-BA-EXP-2017/4822, ústav celkom zrozumiteľne a logicky argumentuje, že predložené veci obžalovaným a to: mikroténové vrečko obsahovalo metamfetamín s hmotnosťou 930 mg s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 708 mg absolútneho metamfetamínu, čo je potrebné považovať za minimálne 18 (osemnásť) obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, a kryštalický materiál bielej farby s hmotnosťou 135 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,2 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 103 mg absolútneho metamfetamínu, čo je potrebné považovať za minimálne 3 (tri) obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, čo celkovo tak tvorí minimálne 21 (dvadsaťjeden) obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa. Vedecký záver KEÚ PZ (znaleckého ústavu zapísaného v zozname znaleckých inštitúcií znalcov, tlmočníkov a prekladateľov) nemôže byť nahradený voľnou úvahou súdu o tom, že zaistené množstvo drogy zodpovedá 10 (desiatim) obvyklým jednorazovým dávkam drogy (tým, že za jednotlivú dávku metamfetamínu sa považuje, množstvo v „hrubom“ 100 mg, ktoré obsahuje zároveň najmenej 10 mg čistej látky). V trestnej veci orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pojem „obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu“, ktorý nie je definovaný zákonom, ako predbežnú otázku, pričom záver o tejto predbežnej otázke, prirodzene, nebol, a ani nemôže byť, pokrytý voľnou úvahou orgánov činných v trestnom konaní, ale vychádzal z vedeckých poznatkov a záverov znaleckého posudku KEÚ PZ. Za obvykle jednorazovú dávku orgány činné v trestnom konaní vzali tzv. najvyššiu hranicu rozsahu bežnej jednotlivéj dávky (hornú hranicu obvyklej priemernej koncentrácie drogy), tj. jednoznačne v prospech obvineného, v opačnom prípade by sa dalo uvažovať aj o tom, že obvinený prechovával drogy v množstve 81 dávok. V žiadnom prípade nemožno súhlasiť so závermi súdu, že za jednu priemernú obvykle jednorazovú dávku metamfetamínu je potrebné považovať materiál, ktorý dosahuje celkovú hmotnosť minimálne 100 mg a zároveň obsahuje minimálne 10 mg čistej látky, pričom od tejto hmotnosti je potrebné odvíjať aj násobky obvykle jednorazovej dávky uvedené v ustanovení § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Takýto záver neobstojí nielen z dôvodu, že zákonné ustanovenie § 135 Trestného zákona definuje prechovávanie drog pre vlastnú potrebu, tj. nie je generálnym normatívom na určovanie akéhokolvek množstva drogy, ale najmä z dôvodu, že takýto záver, nemá žiadnu oporu v zákone ani v súdom citovanom stanovisku, ba čo viac, ani v bazálnej logike. Trestno-právna zodpovednosť za prechovávanie omamných alebo psychotropných látok je podľa Trestného zákona založená na tzv. prechovávaní dávok (nie množstva), a to či už pre vlastnú potrebu

alebo prevyšujúcu vlastnú potrebu. Je pritom nepochybne zřejmé, že pri posudzovaní formálneho a materiálneho obsahu pojmu „obvykle jednorazová dávka“ vyjadrujúceho konzumný priemer, nemôžeme oddeľovať celkové množstvo drogy od množstva účinnej látky, ale tieto dve veličiny posudzovať vo vzájomnej jednote a podmienenosti (tak ako to na vedeckej báze vykonáva dlhodobý znalecký ústav), pretože jedna bez druhej nedáva spoľahlivý obraz o „dávke“, pričom za dávku" je možné považovať len to, čo účinkuje a neúčinkuje na bežného spotrebiteľa, a nie to ako si na svojej voľnej úvahe bez bližšieho odôvodnenia určil súd. Nepostačuje len voľná úvaha súdu, že určité množstvo je jedna obvykle jednorazová dávka drogy, iba s poukázaním na jej hmotnostné kritérium a účinnú látku, bez bližšieho zdôvodnenia, ako k predmetnému záveru pri jednotlivej droge došiel. Takáto voľná úvaha súdu bez bližšej argumentácie, ak chcel nahradiť znalecké zistenia (pričom znalecké skúmanie túto úvahu obsahuje) tiež neumožňuje preskúmanie tejto konkrétnej hodnoty u metamfetaminu, a to 100 mg s obsahom 10mg účinnej látky. Na základe uvedeného súd tak mal po uznaní viny právne kvalifikovať konanie obžalovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Súčasne mal súd uložiť trest odňatia slobody v zmysle trestnej sadzby, ktorá je pri uvedenom obzvlášť závažnom zločine od 10 rokov až do 15 rokov, a súčasne na uvedené uložiť ďalšie tresty na neho nadväzujúce ako je ochranný dohľad. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti som toho názoru, že vykonaným dokazovaním, a to tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, bol jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaný skutok a právna kvalifikácia tak, ako bol vymedzený v obžalobe Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 19.02.2018 apo správnom právnom posúdení je tento skutok potrebné a zákonné kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené potom navrhujem, aby senát Krajského súdu v Bratislave zrušil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby vec znova prejednal a rozhodol.“

Vec bola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku, predkladacou správou dňa 20.05.2020.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku: Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku platí:

(1) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 172 ods. 1 písm. c, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona

(1) Kto neoprávnene

c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo

d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

(2) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) a už bol za taký čin odsúdený.

Podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona Odňatím slobody až na päť rokov sa páchatel potrestá, ak neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor vo väčšom rozsahu.

Podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona

(2) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

(4) Ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu

Podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona

Priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel

h) spáchal viac trestných činov,

m) bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona Ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

(2) Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatelovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona Súd zaradí páchatela na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

(2) Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry pridržiavajúc sa písomných dôvodov odvolania, navrhla odvolaniu okresnej prokuratúry vyhovieť a odvolanie podané obžalovaným zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajkyňa obžalovaného uviedla: „Ja sa tak isto pridržiavam písomných dôvodov odvolania, navrhujem, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a aby môjho klienta oslobodil z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný.“

B. J. X. záverom predniesol: „Ja sa tak isto pridržiavam prednesu mojej obhajkyne a dávam súdu na úvahu, či by sa vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Dunajská Streda nedalo upustiť od uloženia ďalšieho trestu.“

Krajský súd, ako súd odvolací, na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné, avšak nie v smere v akom sa domáhal a odvolanie okresnej prokuratúry dôvodné nie je.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd teda konštatuje, že okresný súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

K výroku o vine

Zo strany okresného súdu bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného J. X., svedkov I. Y., I. S., F. Y., prečítaním znaleckých posudkov I. S. I., V. I. N., V. F. Q., prečítaním a oboznámením listinných dôkazov, hodnoteniami na obžalovaného ako aj odpisu registra trestov obžalovaného. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov dospel súd k týmto záverom: žalovaný skutok je preukázaný výpoveďami svedkov príslušníkov PZ, ktorí si síce na hlavnom pojednávaní detaily priebehu skutku po 2 rokoch nepamätali, avšak odkazovali na ich výsluchy v prípravnom konaní, kde podrobne, vecne, logicky popísali okolnosti, za ktorých obžalovaný J. X. vydal drogy, z ktorých v kontexte aj so zápisnicou o dobrovoľnom vydaní veci podpísanou obžalovaným vyplýva, že obžalovaný J. X. drogy vydal dobrovoľne, potom, čo sám policajtom povedal, že jeho aktivity nesmerujú k vyťahnutiu zbrane, ale premiestňuje drogu, ktorú má pre seba na dlhšie časové obdobie. Drogu obžalovaný vydal po náležitom zákonnom poučení zo strany polície, takže súd nemá dôvod týmto dôkazom neuveriť, obhajobné tvrdenia obžalovaného považuje za účelové v snahe znezákoniť priebeh policajného zákroku, pričom pokiaľ svedok Y. dáva čiastočne za pravdu obžalovanému, že zháňal peniaze, táto časť obhajoby obžalovaného je irelevantná vo vzťahu ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V právnej kvalifikácii skutku a ku skutkovej vete súd podotýka, že v slovenskom právnom poriadku je už desiatky rokov absurdný stav nedefinovania dávok tej-ktorej látky, ktorá je zapísaná na zozname látok jedným slovom ľudovo označených ako „drogy“, pričom tento pretrvávajúci stav vytvára neprehľadnú situáciu výkladov k množstvu drogy ako jednotlivkej dávky, nielen pre páchatelov trestného činu, ale pre orgány činné v trestnom konaní či súd, ktorý v konečnom dôsledku nesie zodpovednosť v podobe rozhodnutia za právny stav, za ktorý zodpovedá dlhodobo niekto iný (legislatíva). Napriek tomu súd konštatuje a nebude siahodlho rozoberať, prečo s takouto filozofiou nesúhlasí, že legislatíva v určovaní množstva tej-ktorej látky ako jednotlivá dávka, je nahradená výkladmi súdov, ktoré sa v časovo nie veľkom rozpätí niekoľkokrát menili, avšak judikatúra sa aktuálne vyvíja aj v zmysle Zb. stanovísk NS a rozhodnutí súdov 2/2019 v tom smere, že za jednotlivú dávku metamfetamínu sa považuje množstvo v „hrubom“ 100 mg, ktoré obsahuje zároveň najmenej 10 mg čistej látky. V konkrétnom prípade bolo preukázané, že obžalovaný vydal 930 mg látky „v hrubom“ s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných metamfetamínu a 135 mg látky „v hrubom“ s priemernou koncentráciou 76,2 % hmotnostných metamfetamínu, čo podľa KEÚ PZ predstavuje 18 - 71 a 3 - 10 obvykle jednorazových dávok drogy, avšak v zmysle všeobecne uznávaných kritérií o tom, že za jednu dávku drogy sa považuje 100 mg látky „v hrubom“ s najmenej 10-percentným zastúpením metamfetamínu „v čistom“, predstavuje súhrne 1 065 mg, čo treba považovať za 10 dávok, keďže ide o „dostatočnú koncentráciu“ na ovplyvnenie psychiky konzumenta, takže v tomto smere súd upravil aj skutkovú vetu, pričom ponechal aj ďalšiu časť textu skutkovej vety o predchádzajúcom odsúdení za drogový trestný čin, ktorá síce nemá po zmene právnej kvalifikácie vplyv na novú právnu kvalifikáciu, avšak dokresľuje situáciu, i keď bez konkrétneho právneho významu na právnu kvalifikáciu, o predchádzajúcich drogových trestnoprávných aktivitách obžalovaného J. X.. S poukazom na to, že v konkrétnom prípade sa jednalo o 10 dávok drogy, súd za použitia ustanovenia § 135 ods. 2 Tr. zák. právne kvalifikoval na rozdiel od obžaloby konanie obžalovaného ako prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. a týmto trestným činom bol aj obžalovaný J. X. uznaný vinným.“

Úvodom je nutné uviesť, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a právneho posúdenia. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí vypočutých svedkov, ktoré výsluchy boli vykonané procesným spôsobom a obžalovaného zo spáchania skutku usvedčovali v kontexte aj s výpoveďami znalcov a písomne vyhotovenými znaleckými posudkami a listinnými dôkazmi.

Odvolací súd konštatuje, že nezistil dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov a preto si tiež osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil, a tak odkazuje na príslušnú časť zdôvodnenia napadnutého rozsudku.

Z jeho odôvodnenia je zároveň zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného aj vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 odsek 1 Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu pritom nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (primerane pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júna 2016, sp. zn. I. ÚS 336/2016). Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (str. 5 - 6 napadnutého rozsudku - už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej obžalovaný naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

K námietkam uvádzaným v odvolaní obhajkyne krajský súd konštatuje, že správne súd prvého stupňa zdôraznil, že veci dôležité pre trestné konanie (zaistené omamné a psychotropné látky) boli získané a do trestné konania zabezpečené zákonným spôsobom podľa ustanovení Trestného poriadku. teda k námietke obhajoby spočívajúcej v tom, že procesný postup príslušníkov PMJ a ním získané dôkazy nemajú legálny základ, pretože príslušníci PMJ po vykonaní služobného zákroku, (ohľadne preverenia, či sa nejedná o vozidlo kradnuté) s negatívnym záverom, nemali pokračovať v nezákonnej prehliadke

dopravného prostriedku ako aj v bezpečnostnej prehliadke a teda zneužili svoje postavenie vyplývajúce zo zákona č. 171/1993 Zb., odvolací súd poukazuje na zápisnicu o vydaní veci zo dňa 17.04.2017 (čl. 93 - rukou písaná verzia), z ktorej je zrejmé, že dňa 17.04.2017 o 09,40 hod. bol podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku vyzvaný J. X. na vydanie veci dôležitej pre trestné konanie, pričom vydal 1ks plastický sáčik s obsahom bieleho prášku a následne zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 17.04.2017 (čl. 95 - rukou písaná verzia), z ktorej je zrejmé, že dňa 17.04.2017 o 11,20 hod. bol podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku J. X. vyzvaný na vydanie veci dôležitej pre trestné konanie, pričom vydal 1ks koženú bundu s obsahom neznámej kryštalickej látky vo vnútornom vrecku, z ktorých zápisníc zhodne vyplýva, že vyzvaná osoba, tj. J. X. bola osobitne poučená aj o tom, že k vydaniu veci nesmie byť žiadnym spôsobom nútená a nemá povinnosť tak urobiť, ak by si vydaním mohla spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania v súvislosti s vydanou vecou. Následne vyzvaná osoba J. X. dobrovoľne vydala vyššie uvedené veci a obe zápisnice, na znak súhlasu s obsahom, vlastnoručne podpísala.

Z obsahu oboch citovaných zápisníc o vydaní veci je zistiteľné, že príslušníci PZ postupovali v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 Trestného poriadku a vyzvanej osobe aj poskytli poučenie o prípade, v ktorom môže vydanie veci odmietnuť. Vyzvaná osoba J. X. po poučení dobrovoľne vydala veci, pričom nevyužila možnosť odmietnuť vydanie veci vzhľadom k poskytnutému poučeniu (tj. s poukazom na zákaz sebaobvinenia), respektíve žiadnym spôsobom nenamietala, že veci nemá u seba, či pri sebe a preto nič ani nemôže na účely trestného konania vydať.

Z uvedeného procesného postupu príslušníkov PZ vyplýva, že obe veci (1ks plastický sáčik s obsahom bieleho prášku a 1ks koženú bundu s obsahom neznámej kryštalickej látky vo vnútornom vrecku) boli získané zákonom predpokladaným spôsobom. Ide preto o dôkaz, ktorý bol získaný z dôkazného prostriedku upraveného Trestným poriadkom, bol teda získaný zákonne a ide o procesne použiteľný dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku.

Teda pokiaľ išlo o námietky, že príslušníci PZ postupovali v rozpore so zákonom o policajnom zbore pri vykonávaní služobného zákroku, tak je potrebné zopakovať, že príslušníci PZ postupovali pri získavaní dôkazu podľa Trestného poriadku (§ 89 ods. 1 Trestného poriadku) a nie podľa zákona o policajnom zbore. Z vyšetrovacieho spisu nevyplýva, že by príslušníci PZ zabezpečovali dôkaz podľa zákona o policajnom zbore. Príslušníci PZ teda ani nemohli pri zabezpečovaní dôkazu postupovať v rozpore so zákonom o policajnom zbore, nakoľko pri zabezpečovaní dôkazu nebola napríklad vykonávaná kontrola (prehliadka) motorového vozidla a ani nebola vykonávaná tzv. bezpečnostná osobná prehliadka podľa zákona o policajnom zbore na ulici pri motorovom vozidle. Krajský súd uzatvára, že dôkaz (1ks plastický sáčik s obsahom bieleho prášku) bol do trestného konania zabezpečený postupom podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku a čo sa týka koženej bundy tak dôkaz obžalovaný vydal pred umiestnením do cely predbežného zariadenia (zhodná výpoveď oboch svedkov), pričom od jeho zadržania pri vozidle až do umiestnenia do cely s obžalovaným absolvovali návštevu nemocničného zariadenia z dôvodu toxikologického vyšetrenia, ktoré obžalovaný odmietol a preto sa s ním vrátili na oddelenie a pri umiestnení do cely predbežného zariadenia zápisnične dobrovoľne vydal koženú bundu, v ktorej vrecku bola rozsypaná biela kryštalická látka, pričom obžalovaný pri výsluchu k týmto veciam uviedol, že sa jednalo o drogy, ktoré mal pre vlastnú potrebu a teda k vydaniu vecí došlo na základe dobrovoľného vydania zo strany obžalovaného a nie na podklade služobného zákroku polície podľa zákona o policajnom zbore.

Z výpovede svedkov - oboch príslušníkov PZ I. S. a I. Y. jednoznačne vyplýva, že vozidlo vedené obžalovaným zastavili a kontrolovali z dôvodu, že malo dieru, resp. poškodený zámok na dverách auta, v dôsledku čoho vzniklo podozrenie, že by sa mohlo jednať o vozidlo kradnuté, čo po zastavení auta aj preverili. Následne konaním obžalovaného vo vozidle, tento sa snažil niečo skryť, manipuloval s vecami, ktoré prekladal do zadnej časti auta, bol nervózny, manipuloval rukami vo vreckách oblečenej bundy, na čo ho obaja vyzvali, aby sa upokojil a držal ruky tak aby na ne videli, na čo im oznámil, že sa nemusia báť, pretože zbraň pri sebe nemá, ale má drogy pre vlastnú potrebu (výpovede svedkov z čl. 61 a čl. 66 z prípravného konania). Poučili ho podľa § 89 Trestného poriadku, drogy dobrovoľne vydal a na mieste bola rukou spísaná zápisnica o dobrovoľnom vydaní veci obžalovaným. Opätovne je potrebné zdôrazniť, že obaja svedkovia jak v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní potvrdili, že jedna zápisnica o vydaní veci sa spísala priamo na mieste (rukou I. Y. a je ním aj podpísaná) na ulici, pri aute a druhá na oddelení (na ktorej podpis chýba, k čomu svedok povedal, že sa tak stalo pravdepodobne nedopatrením), pričom v oboch prípadoch obžalovaného poučili, že tieto veci nemusí vydať, ak by si

privodil trestné stíhanie k čomu nenamietal a veci dobrovoľne vydal. Svedkovia pri výsluchu zotrvali na vyjadrení, že určite obžalovaného poučili v rámci zápisnice o vydaní veci, pričom svedok I. Y. rozhodne poprel tvrdenie obžalovaného, že sáčok mu bol z bundy vytiahnutý, pretože takýto zákrok je z jeho strany vylúčený a takto nepostupuje. Podľa svedkov sa obžalovaný sám priznal, že má pri sebe pervitín, ktorý si kúpil pre osobnú potrebu a podľa podpísaných zápisníc o vydaní veci, tieto dobrovoľne vydal podľa § 89 Trestného poriadku.

Teda z vykonaného dokazovania, najmä zo svedeckých výpovedí príslušníkov PZ je zrejmé, že títo vykonali kontrolu motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný, či nepochádza z trestnej činnosti, keďže toto vykazovalo poškodenie na dverách auta, čo následne preverili a po tom ako si všimli nervózne správanie obžalovaného, ktorý manipuloval rukami vo vreckách bundy, im sám uviedol, že zbraň pri sebe nemá, ale má pervitín, ktoré podozrenie sa rozhodli preveriť postupom podľa § 89 Trestného poriadku a vyzvali ho na dobrovoľné vydanie veci, čo aj obžalovaný urobil, tj., pri vozidle dobrovoľne vydal 1ks plastický sáčik s obsahom bieleho prášku a na oddelení PZ dobrovoľne vydal 1ks koženú bundu s obsahom kryštalickej látky vo vnútornom vrecku (podľa vlastného vyjadrenia sa jednalo o pervitín pre vlastnú potrebu), pričom expertíznym skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ bolo zistené, že sa jednalo o metamfetamín, tj. psychotropnú látku.

Krajský súd teda uzatvára, že príslušníci PZ postupovali v súlade s Trestným poriadkom a to ihneď ako nadobudli podozrenie o možnom páchaní trestnej činnosti a dôkaz, ktorý bol predmetom tohto podozrenia nadobudli zákonným spôsobom v zmysle ustanovení Trestného poriadku. V tomto smere poukazuje odvolací súd aj na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že výkonom oprávnenia policajta na zastavenie vozidla je existencia kvalifikovanej dôvodnosti podozrenia z páchania trestného činu (na dverách auta bolo poškodenie v oblasti zámku), na podklade ktorej skutočnosti boli príslušníci PMJ oprávnení dať obžalovanému pokyn na zastavenie vozidla (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/92/2016), teda ide o služobný zákrok v zmysle zákona o Policajnom zbore. Podozrenie zo spáchania trestného činu môže policajt nadobudnúť aj pri výkone tohto oprávnenia, pričom v takomto prípade postupuje už podľa § 89 Trestného poriadku, čo v danom prípade naplnené bolo.

K procesnému postupu prvostupňového súdu (čl. 321), ktorým vykonal dôkaz prečítaním úradného záznamu, čo obhajkyňa správne namietala, krajský súd pripomína, že úradný záznam nie je dôkazom, ktorý by mohol byť vykonaný na hlavnom pojednávaní, respektíve, z ktorého by bolo možné vychádzať pri ustáľovaní skutkového stavu. Účelom úradných záznamov je popísať postup polície o tom, že mal byť alebo mohol byť spáchaný trestný čin, prípadne popísať postup polície pri realizovaní oprávnení podľa zákona o policajnom zbore, tj. ide o dokumentovanie operatívneho postupu polície pred začatím trestného stíhania. Úradný záznam vypracovaný príslušníkmi PZ teda nie je dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom stíhaní osoby, ktorého obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len o záznam postupu polície, ktorý má, pre trestné stíhanie, len povahu informácie. Rovnako tak len povahu informácie (teda nie dôkazu) má aj zápisnica o podaní vysvetlenia. Uvedené právne závery vyplývajú aj z judikatúry (napríklad R 26/1989), ktorá konštatuje, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či iné zápisy polície nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. Za dôkaz v trestnej veci môžu slúžiť len svedecké výpovede príslušníkov PZ, ktorí vykonávali operatívne šetrenie na mieste, respektíve služobný zákrok, prípadne svedecké výpovede osôb, ktoré poskytovali vysvetlenie do zápisnice o podanom vysvetlení (v rámci komparatívnej metódy výkladu práva možno primerane použiť aj judikatúru Najvyššieho súdu ČR R 45/1994 - I., ktorá už spomenutú judikatúru dopĺňa tak, že úradný záznam ako aj zápisnice o podaných vysvetleniach nie je možné na hlavnom pojednávaní prečítať ani ako listinný dôkaz). V tomto smere pochybil súd prvého stupňa, ktorý úradný záznam prečítal na hlavnom pojednávaní ako listinný dôkaz.

Súd prvého stupňa však správne na hlavnom pojednávaní uznal obžalovaného vinným, na rozdiel od podanej obžaloby, nie zo spáchania zločinu, ale zo spáchania prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona.

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní (výpoveď obžalovaného z prípravného konania, výpovede príslušníkov PZ, či znalecké dokazovanie KEÚ PZ ohľadne skúmania zaistených látok) vyplýva bez rozumných pochybností, že obžalovaný dňa 17.04.2017 v Bratislave - Petržalke mal vo svojej držbe úmyselne a protiprávne 1ks plastický sáčik, ktorý obsahoval metamfetamín s

hmotnosťou 930mg s priemernou koncentráciou 76,1% hmotnostných obsahujúci 708mg absolútneho metamfetamínu a koženú bundu s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 135mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,2% hmotnostných obsahujúcu 103mg absolútneho metamfetamínu.

Napokon, tieto skutkové okolnosti (vrátane úmyselného zavinenia obžalovaného vo vzťahu k prechováaniu zaistenej omamnej a psychotropnej látky) neboli v danom trestnom konaní medzi procesnými stranami sporné.

K odvolacím námietkam okresnej prokuratúry:

Prokurátor v odvolaní namieta výrok o vine z dôvodu ustálenia počtu obvykle jednorazových dávok zaistenej drogy a teda aj právne posúdenie konania obžalovaného, pričom je názoru, že pri tejto okolnosti je nutné striktné vychádzať zo záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ. Pri stanovení počtu obvykle jednorazových dávok drogy prokurátor poukazuje na rozhodnutie č. 22 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2019, ako aj právny záver a jednoznačný výklad právneho pojmu „obvykle jednorazová dávka“, ktorý najvyšší súd vyslovil v uznesení zo dňa 16.12.2014, sp. zn. 2Tdo/56/2014 (R 87/2015), pričom má za to, že z dôvodu absencie jednoznačného určenia, limitu, minimálneho množstva určujúceho kedy sa jedná o drogu a kedy sa o drogu nejedná, je nutné pojem „obvykle jednorazová dávka“ drogy (v zmysle uznesenia sp. zn. 2Tdo/56/2014) rozumieť dávkou omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne u väčšiny užívateľov konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer a práve tento priemer považuje KEÚ PZ pri stanovovaní množstva dávok za relevantný ukazovateľ.

V konkrétnej posudzovanej veci obžalovaného J. X. bolo podľa vypracovaného znaleckého posudku ústavom, podľa prokurátora ústav rozumne a zrozumiteľne argumentuje, „že predložené veci obžalovaným a to: mikroténové vrečko obsahovalo metamfetamín s hmotnosťou 930 mg s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 708 mg absolútneho metamfetamínu, čo je potrebné považovať za minimálne 18 (osemnásť) obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, a kryštalický materiál bielej farby s hmotnosťou 135 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,2 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 103 mg absolútneho metamfetamínu, čo je potrebné považovať za minimálne 3 (tri) obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, čo celkovo tak tvorí minimálne 21 (dvadsaťjeden) obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa. Vedecký záver KEÚ PZ (znaleckého ústavu zapísaného v zozname znaleckých inštitúcií znalcov, tlmočníkov a prekladateľov) nemôže byť nahradený voľnou úvahou súdu o tom, že zaistené množstvo drogy zodpovedá 10 (desiatim) obvyklým jednorazovým dávkam drogy (tým, že za jednotlivú dávku metamfetamínu sa považuje, množstvo v „hrubom“ 100 mg, ktoré obsahuje zároveň najmenej 10 mg čistej látky).“

Teda prokurátor zotrváva na názore, že pri stanovovaní množstva obvykle jednorazovej dávky drogy“ sa musí vychádzať z vedeckých poznatkov a záverov KEÚ PZ, avšak opomína, že aj odborná lekárska literatúra vychádza z toho, že pojem obvykle jednorazová dávka nie je pojem medicínsky, ale ide o čisto právnu konštrukciu a preto znalec lekár (napríklad psychiater, či KEÚ PZ) nemôže zodpovedať otázku aká je obvykle jednorazová dávka drogy pre konkrétnu osobu. Navyše, zistenie individuálneho stavu závislosti u každého obvineného zvlášť by bolo možné prakticky zistiť len klinickým experimentom, čo by však bolo v rozpore so zákonom. Znalec (lekár) teda nie je oprávnený zodpovedať otázku aká je obvykle jednorazová dávka drogy u konkrétnej osoby, pretože ide o zodpovedanie otázky právnej a nie je ju možné zodpovedať ani z praktického hľadiska, nakoľko by sa tak muselo stať za použitia neprípustného klinického experimentu (primerane B., L.: Pojem "obvykle jednorazová dávka" nie je medicínsky pojem, publikované v časopise Alkoholizmus a drogové závislosti č. 4/2012).

Teda pojem „obvykle jednorazová dávka drogy“ je pojmom právnym a KEÚ PZ ako znalecký ústav nie je kompetentný definovať, či vykladať právne pojmy. Na týchto skutočnostiach nezmenila nič ani judikatúra, na ktorú odkazuje prokurátor v podanom odvolaní. Právny pojem "obvykle jednorazovej dávky" sa odvodzuje, pri jednotlivých druhoch drog, od jej priemernej hmotnosti. Pojem omamná látka, či psychotropná látka, v spojení s termínom obvykle jednorazová dávka, sú znakmi objektívnej stránky trestného činu podľa § 171 Trestného zákona a práve preto sa obvykle jednorazová dávka definuje

prostredníctvom hmotnostného kritéria (ako základného kritéria), nakoľko v ňom sa zároveň spája objektívne aj subjektívne hľadisko, teda zavinenie páchatel'a (napríklad páchatel', ktorý kupuje drogy má záujem spravidla o určité množstvo drogy a množstvo, ktoré kupuje je pokryté jeho zavinením, taktiež páchatel', ktorý drogy prechováva má určitú vedomosť o ich množstve, t. j. aké veľké množstvo drogy má u seba a táto okolnosť je pokrytá jeho zavinením).

Hmotnostné kritérium je preto prvoradá kritérium a to bez ohľadu na to ako a či budú v konkrétnom prípade drogy páchatel'om rozdelené na jednotlivé dávky. Ako ďalšie kritérium slúži množstvo účinnej látky v zaistenej droge, pretože toto kritérium má význam z hľadiska ustanovenia § 130 ods. 5 Trestného zákona, nakoľko ak zaistená droga nemá požadovanú kvalitu (množstvo účinnej látky) nejde už o látku schopnú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka a nejde teda už o návykovú látku. Vzhľadom na uvedené, je vždy nevyhnutné skúmať aj množstvo účinnej látky v zaistenej droge. Toto kritérium má pritom význam len z hľadiska objektívnej stránky trestného činu, pretože množstvo účinnej látky v droge nie je spravidla zahrnuté zavinením páchatel'a, nakoľko sa dá určiť len v laboratórnych podmienkach (napríklad skúmanie znalcom) a väčšina páchatel'ov vie len to, o aký druh drogy ide a v akom množstve sa predáva, či kupuje alebo prechováva a to bez toho, aby poznali presné zloženie drogy z hľadiska účinnej látky. Skutočnosť, že množstvo účinnej látky v droge nemôže byť kritériom určovania počtu obvykle jednorazových dávok drogy (tak ako pri určovaní obvykle jednorazovej dávky drogy nesprávne postupuje KEÚ PZ), pretože sa dá zistiť len expertíznym skúmaním a preto nemôže byť zahrnuté zavinením páchatel'a, vyplýva aj z ustálenej súdnej rozhodovacej praxe (pozri primerane napríklad uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/65/2010, prípadne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo 66/2015 z 30.03.2016, resp. uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/33/2018 a nadväzujúce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/83/2018 z 20.03.2019).

Potom pokiaľ ide o pervitín, krajský súd uzatvára, že zaistené: 1 ks mikroténové vrečko obsahovalo metamfetamín s hmotnosťou 930 mg s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných a bunda obsahovala kryštalický materiál bielej farby s hmotnosťou 135 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,2 % hmotnostných s tým, že metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. do II. skupiny psychotropných látok, pričom z ustálenej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Bratislave (napríklad uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/44/2016 a 4To/115/2017 a 4To/33/2018), vyplýva, že za jednu priemernú obvykle jednorazovú dávku psychotropnej látky metamfetamínu je potrebné považovať materiál, ktorý dosahuje minimálnu celkovú hmotnosť 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg (metamfetamín vo forme voľnej bázy). Od celkovej hmotnosti 100 mg sa potom odvíjajú násobky obvykle jednorazovej dávky drogy uvedené v ustanovení § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Celková hmotnosť zaisteného materiálu sa pritom posudzuje vo svojej celistvosti a je bez významu, či páchatel' mal prechovávané množstvo drogy rozdelené na viacero častí (napríklad rozdelené do tzv. skladačiek).

Na tomto mieste krajský súd pripomína, že vyššie uvedené určovanie obvykle jednorazovej dávky pervitínu a to spôsobom, ktorý stanovil Krajský súd v Bratislave vo svojej rozhodovacej činnosti (tj. 100 mg zodpovedajúce hmotnostne jednej priemernej dávke) označil Najvyšší súd Slovenskej republiky za správny a zodpovedajúci zákonu.

Možno preto uzatvoriť, že v danom prípade prechovávanie 930 mg metamfetamínu zodpovedá z hmotnostného hľadiska deviatim obvykle jednorazovým dávkam drogy a 135 mg metamfetamínu zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke drogy. Tieto skutkové zistenia teda plne zodpovedajú právnej kvalifikácii, ktorá bola použitá súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Výrok o vine uvedený v napadnutom rozsudku preto nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o svojej správnosti.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že i napriek zmene právneho posúdenia skutku z obzvlášť závažného zločinu na prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona súdom prvého stupňa, tento síce upravil skutkovú vetu, ale „ponechal aj ďalšiu časť textu skutkovej vety o predchádzajúcom odsúdení za drogový trestný čin, ktorá síce nemá po zmene právnej kvalifikácie vplyv na novú právnu kvalifikáciu, avšak dokrešľuje situáciu, i keď bez konkrétneho právneho významu na právnu kvalifikáciu, o predchádzajúcich drogových trestnoprávných aktivitách obžalovaného J. X.“ (str. 5 rozsudku). V nadväznosti na uvedené krajský súd dodáva, že s takýmto postupom nesúhlasí, pretože „Skutková veta (popis skutku) nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu

právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú (zhodujú). Skutková veta však musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie.“(rozhodnutie NSSR sp. zn. 2Tdo/38/2016). Teda ponechanie textu v skutkovej vete poukazujúce na „opätovnosť“, tj. fakt, že obžalovaný už bol za taký trestný čin odsúdený (kvalifikačný znak viažuci sa výlučne k ods. 2 ustanovenia § 172 Trestného zákona) spôsobuje, že skutok uvedený vo výroku rozsudku nezodpovedá použitej právnej kvalifikácii, i keď takto prijaté rozhodnutie prvostupňovým súdom nevyvoláva závažné procesné nedostatky, odvolací súd ho z dôvodu vyššie naznačeného, považuje za nadbytočný.

K výroku o treste

Prvostupňový súd výrok o uloženom treste odôvodnil nasledovne: „Pri rozhodovaní o treste súd vzal do úvahy príťažujúce okolnosti - § 37 písm. h) (spáchal viac trestných činov), písm. m) (bol už za trestný čin odsúdený), a za použitia ustanovení o ukladaní súhrnného trestu za podmienok ukladania úhrnného trestu súd uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a 6 mesiacov so zaradením obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu, bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V OT/81/2017 z 19. 4. 2017, ako aj všetkých rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Z pôvodného rozsudku pri ukladaní súhrnného trestu súd prevzal výrok o ukladaní trestu zákazu činnosti.“

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa nepochybil pri ukladaní trestu, nakoľko vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 171 ods. 2 Trestného zákona (trestná sadzba až na 5 rokov), pričom u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil dve príťažujúce okolnosti a to podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, tj. spáchal viac trestných činov a podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, tj. bol už za trestný čin odsúdený a správne uvážil, že prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu. Totiž obžalovaný J. X. sa trestnej činnosti, ktorá je predmetom preskúmania odvolacím súdom dopustil dňa 17.04.2017 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/81/2017 z 19.04.2017 (oznámeným 19.04.2017), právoplatným 19.04.2017 bol uznaný vinným z prečinu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil dňa 17.04.2017 a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov.

Z uvedeného je zrejmé, že medzi spáchaním týchto trestných činov (sp. zn. OT/81/2017 a nášho prejednávaného) z časového hľadiska nebol súbeh týchto trestných činov prerušený vyhlásením odsudzujúceho rozsudku/oznámením trestného rozkazu a preto prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu a voči takémuto postupu súdu prvého stupňa nemožno mať výhrady.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona: ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Odvolací súd nezistil pochybenie vo vzťahu k ustáleným a priznaným dvom príťažujúcim okolnostiam podľa § 37 písm. h/ a písm. m/ Trestného zákona a tieto bez výhrad akceptoval.

Teda poukazujúc na vyššie uvedené pri vyhodnotení pomeru poľahčujúcich a príťažujúcich okolností aj odvolací súd dospel k záveru, že prevyšuje pomer príťažujúcich okolností a preto v súlade s § 38 ods. 4 Trestného zákona bola dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby (v rozpätí od 1 rok do 5 rokov) zvýšená o 1/3.

Poukazujúc na vyššie rozvedené nadriadený súd v tomto kontexte prihliadol na okolnosti prípadu, spôsob spáchania trestného činu, jeho charakter ako aj na osobu obžalovaného J. Csóku a dospel k záveru, že súhrnný trest odňatia slobody uložený vo výmere dva roky a šesť mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia, je trestnom zákonným, primeraným, ktorý plne v súlade s účelom trestu tak ako to má na mysli ustanovenie § 34 Trestného zákona môže dostatočne zabezpečiť ochranu spoločnosti tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a

vytvorí podmienky na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život a preto trest v tejto výmere uložil aj svojim rozhodnutím.

Keďže súd ukladal trest súhrnný postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V OT/81/2017 z 19. 4. 2017, ako aj všetkých rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, pričom z tohto trestného rozkazu, pri ukladaní súhrnného trestu, odvolací súd prevzal výrok o uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 30 mesiacov.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd zistiť dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak na podklade odvolania podaného obžalovaným a modifikoval skutkovú vetu a rozhodol výrokom I. a odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava V, podľa § 319 Trestného poriadku, výrokom II. zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.